

rømme, at det skulde være nødvendigt at indrette Amtmandsembederne paa Konstitution, for at Rigsdagen kunde faa Indflydelse paa deres Omdannelse, thi det forekommer mig, at Rigsdagens Magt er saa stor, at det, i det Dørligt den vil en Forandring i disse Embeders Indretning og Omfang, ikke vil være nødvendigt at fremtvinge en saadan Forandring ved et Forslag som det, der her foreligger under Nr. 14. Desom man vedblivende vil fremsætte Forslag som dem, der ere komne frem idag under begge Lønningslovene, og som gaa ud paa at konstituere baade overordnede og underordnede Embedsmænd, vil man, efter min Mening give Ministrene en langt større Myndighed, end de bør have og en langt større Ret til at besætte Embeder, end jeg anser for forenelig med Statens Løve. Det er vel en Modesag at sige, at en Embedsmand ikke bør have kongelig Ansættelse, fordi vi derved spare Pensionen, men jeg tror, at man, dersom man fortsatte denne Vej, om nogle Aar vil gjøre den Opdagelse, at man har ført sig selv hen i et stort Afvæ. Jeg giver de ærede Medlemmer af Lønningsudvalget Ret i, at det er nødvendigt at indskrænke Pensionerne, men jeg tror, at vi, naar vi komme til Pensionslovens Behandling, kunne gjøre dette paa en ganske anden Maade, end ved at berøve et stort Antal Embedsmænd kongelig Ansættelse, nemlig ved at nedsætte Pensionssatserne. Det er denne Vej, som jeg mener vi bør gaa, og jeg vil derfor ikke undlade her paa dette Trin at udtale mig imod disse ideligt tilbagevendende Forslag, om, at man skal unddrage Embedsmændene kongelig Adnævnelse alene for Pensionens Skyld. For at forebygge Misforstaaelse skal jeg bemærke, at der ingenlunde i disse mine Udtalelser ligger nogen Indsigelse imod, at Embedsmændenes Antal kan indskrænkes, men det, jeg tror, man ikke skal gjøre, er at berøve Embedsmand, som man ellers anser for skikede til at udstyres med kongelig Bestalling, en saadan blot af Hensyn til Pensioneringen. Denne Betragtning ligger imidlertid ikke alene for ved Forslaget under Nr. 14, men den gaar ogsaa igjennem flere af de Forslag, som ere stillede til det foreliggende Lovforslag, lige-

som ogsaa gennem flere, af dem, som vare stillede til den Sag, som sidst var under Behandling. — Derimod vil jeg understøtte Udvalget med Hensyn til Spørgsmaalene om Ansættelsen af en Direktør for Bygningsvæsenet. Da Rigsdagen første Gang traadte sammen i 1850, fandtes der en Direktør for alle Bygningsarbejder, og vi havde dengang i Finantsudvalget, hvorefter jeg da var Medlem, stadigt med ham at gjøre for Bygningsarbejdernes Bedkommende, men man kom til den Erkendelse, at det var en uheldig og kostbar Forretningsgang, som derved fremkom, og de Forhandlinger, som førtes i Rigsdagen angaaende Udgifterne til de offentlige Bygninger, bragte da det Resultat frem, at man delte Tilhøvet med de offentlige Bygninger mellem flere Inspektører. Om vi nu end ikke siden have opnaaet den Besparelse med Hensyn til Bygningsvæsenet, som man havde ventet, da man gjorde denne Forandring, og om man end vil paastaa, at Udgiften til vore offentlige Bygninger endau er for høi, tror jeg dog ikke, at denne nye Indretning med Bygningsinspektøren har vist sig i den Grad uheldig, at vi nu bør vende tilbage til en overordnet Bygningsdirektør, som man afflaskede for omtrent 15 Aar siden. — Den høitærede Minister udtalte sig ogsaa om Direktøren for den grønlandske Handel, og det forekommer mig, at denne Sag, navnlig med Hensyn til den netop nu stedfindende Balanceløst i dette Embede fortjener et Par Bemærkninger. Jeg mener, at det ligger i Forholdets Natur, at denne Direktør ikke skal ansættes efter Avancement, men efter sin personlige Dygtighed som Handelskyndig. Saavidt mig bekjendt er det den eneste Handelsbranche, der endnu sorterer under Regjeringen, men jeg tror, at alle de Regnskaber, som ere komne frem fra det Væsen man kalder den grønlandske Handel, navnlig gennem Statsrevisionerne, oplyse, at den hele Overbestyrelse trænger til en grundig Forbedring. Vi have haft det for 2 Gange ved Statsrevisionen, og navnlig ved Thingets Kvittering i Anledning af Statsregnskabet, men de Mangler, som derved ere fremkomne, kunne vistnok kun ventes afhjulpne ved, at man tager en virkelig handelskyndig Mand,